

Lycklig i landet. I odlingslandet på Stigbyskolan känner Ali harmoni och glädje. Det är inte många tvångsomhändertagna ungdomar som kan röra sig så fritt hela dag

Gröna fingrar på Stigbyskolan

Ali på Stigbyskolan har gröna fingrar och njuter av att odla i stället för att bryta ner. I parkutbildningen ersätts destruktiva tankar av omsorg om det som växer.

> I Alis rum på den låsta avdelningen på Stigbyskolan tronar en gracil, röd blomsterstängel i fönstret. Utanför på det regnvåta gräset står ett litet växthus inslaget i plast, hans eget. I odlingslandet bland väldoftande bladpersilja och meterhöga solrosor har Ali hittat en plats där han trivs och här har han tillbringat många timmar med att så, vattna och till slut skörda. Kanske är det minnet av de där goda körsbärstomaterna som mamma odlade, kanske bara en ovanlig talang för att få frön att gro. Under de månader som Ali varit på Stigbyskolan på Visingsö har omsorgen om det som växer i jorden all-

mer ersatt de destruktiva tankarna på brott och droger.

– Man blir lugn av att vara utomhus och röra på sig hela dagarna, säger han och borstar av sina jordiga jeansknän. Killarna i verkstan kallar oss som jobbar här ute för tjejer, men de är bara avundsjuka. Dessutom är det här ett ganska slitigt arbete. Ibland är man så slut efter en arbetsdag att man bara däckar när man kommer in på rummet.

Arbetsdagen Ali talar om är i själva verket en av flera gymnasiekurser som pojkarna på Stigbyskolan har möjlighet att välja. Parkutbildningen drog igång för två

år sedan när läraren Daniel Hörberg Björklund kom till Visingsö för att odla både växter och människor, som han uttrycker det.

Intresset har varit stort och nu finns det varje dag pojkar som sköter om skolans park, klipper gräs, ser till att rabatterna prunkar och svarar för det gemensamma odlingslandet. Varje vecka under skördesåsongen drar man upp färska grönsaker och rotfrukter. Råvaror till glädje för dem som står för matlagningen på Stigbyskolan.

– Det är viktigt att odlingen inte är ett självändamål, säger Daniel Hörberg Björklund, som tidigare drivit en egen

garna, konstaterar han.

kolan

handelsträdgård. Vi ska inte odla en massa grönsaker och sedan dumpa dem på komposten.

I stället ska ungdomarna känna stoltheten i att ta ansvar för något som ger konkreta resultat. Daniel Hörberg Björklund talar om att ta fasta på det positiva hos varje pojke och att våga låta sin egen entusiasm smitta av sig. Att han lyckats råder det inget tvivel om. Och att ansvar föder ansvar får han ständigt nya bevis på. Inte minst genom det engagemang som eleverna har visat i skötseln av växterna.

– Utan ungdomarna hade vi aldrig kunnat driva upp så många plantor som vi har gjort. Under vintern står plantorna inomhus under väldigt starkt ljus och slarvar man med vattningen torkar de snart ut. Men varje morgon har pojkarna gått

Tid för gemenskap. Pysssländet med grönsaker ger också tid för småprat och gemenskap. Här förbereds godsaker till köket på Stigby. Läraren Daniel Hörberg Björklund plockar bladen från palsternackor, Ali tar hand om sköljningen, medan Claudio tar bort fula blad från spetskålshuvuden.

Omväxlande arbete. Trädgårdsarbetet blev en positiv överraskning för Claudio som bara varit några dagar på Stigby. "Det är kul att man får göra så många olika saker", säger han. Här vattnas plantorna i det prunkande växthuset.

upp och vattnat, oavsett om jag varit här eller inte.

För Ali är det självklart att ta ansvar för det som gro, inte minst i det egna växthuset. Under en period på rymmen var det främst avokadoträdet han bekymrade sig för. Skulle det klara sig när han inte var på plats? Väl tillbaka på Stigbyskolan fick han en chock när han såg hur det förut så välskötta växthuset förvandlats till en igenvuxen djungel.

– Jag blev så sur på mig själv, säger han. Att jag hade låtit det gå så.

I framtiden tänker Ali värda både sig själv och växterna bättre. Kanske blir det jobb som florist, resonerar han och berättar sedan om succén på Visingsös årliga

skördefest. Under en enda dag sålde ungdomarna grönsaker för 4 000 kronor.

– Vi stod där längs vägkanten och erbjöd våra grönsaker. Fattar du – vi gjorde succé! Vi som bara har odlat i åtta månader sålde mer än dem som odlat här på ön i tjugo år.

På frågan varför han tycker att odling är så kul svarar Ali utan att tveka:

– Det här är grymt. Vi skapar något levande, i stället för att bryta ner oss själva eller omgivningen.

Text: Jessica Rydén
Foto: Hans Runesson

Fotnot: Ali och Claudio heter egentligen någonting annat.